

АЛЕКСАНДЪР ПУШКИН НАПОЛЕОН КРАЙ ЕЛБА (1815)

Превод от руски: Кръстьо Станишев, —

chitanka.info

НАПОЛЕОН КРАЙ ЕЛБА (1815)

[0]

*Вечерната заря догаряше в морето,
над Елба сумрачна лежеше тишина,
през бледи облаци пробягваше в небето
неясната луна.*

*И сливаше се сив, загърнат от мъглата,
със сините води огромен небосклон.
Над дива канара, изправен в тъмнината,
бе сам Наполеон.*

*Тълпяха се в ума рой мрачни мисли, в нова
верига беше той Европа оковал,
и към далечен бряг очите впил сурово,
прошепна закипял:*

*„Край мен е всичко мъртъв сън заспало,
вълните бурни под мъгла лежат,
несигурният чълн не тръгва в път,
не вие гладен звяр в полето бяло,
аз тук съм сам, изпълва ме гневът...*

*О, скоро ли във поход ще ме тласне
разпенена покорната вълна,
за да прекъсне тази тишина?
Над елбските скали, о, нощ, проблясвай!
Тъмней зад мрачен облак, о, луна!
Безстрашните дружини там ме чакат,
готови да прегазят всеки враг.*

Светът лежи сразен под моя крак.
Ще дойда пак през бездните и мрака
и като буря тук ще гръмна пак.

Ще пламне битка, над орлите галски
победата ще долети при мен,
ще плисне кръв под небосклон стъмен,
ще разруша царства със трясък адски
и на Европа щитът позлатен...

Но тук е всичко мъртъв сън заспало,
вълните бурни под мъгла лежат,
несигурният чълн не тръгва в път,
не вие гладен звяр в полето бяло,
аз тук съм сам, изпълва ме гневът...

О, щастие, зъл прелъстител,
във миг изчезна като сладък сън и ти,
сред бури таен мой пазител
от детските далечни дни!
Към трона в пътища незрими
ме водеше над всяко зло
и, дръзко със венци дари, —
накичи лаврово чело.

Народите със страха в душата
заплащаха си свободата,
склонили знамена пред мен,
светът гърмеше одимен
и слава «бляскава летеше»
прикриваше ме със крила...

Но облак страшен ниско над Москва растеше
и загърмя мъстта...

Но млад и дързък цар надигна опълчения,
след знамена във кръв се втурна гибелта.
Отекна силно моето падение,
светът позна мира и радостта.

За мен — позор и заточение,

и щитът звънък бе строшен,
и шлемът ми не свети златен,
и мечът ми сред злак зелен
ръждясва във мъглата.

Но тихо е навред. И вслушвам се в нощта
смъртта за да дочуя, воят ѝ печален,
и ек на меч, забит в плътта,
и на ранени стонът жален.

Но само плясък на вълни околоръст,
викът на боя се прекъсна,
заглъхна и враждата късна,
угасна факелът на мъст.

Но близък е часът. Мигът съдбовен иде,
понесла тронът страшен, лодката лети,
закрили са брега мъглите,
но с пламък гибелен в очите
бледнеещият бунт на палубата бди.
Плаши се, Галия! Европо! Отмъщение!
Пак иде твоят бич — и пак вилней пожар
и над гробове посред мрак и разрушение
ще седна гордо като цар!“

Той млъкна. В тъмнини млъчаха небесата
и — мрежа облачна разкъсала — луната
на запад немощно процеждаше искри,
И утринна звезда изгря над океана,
видя се лодката, в мъглата залюляна,
под сводестите елбски канари.

Пак Галия, о, хищнико, те осенява,
побегнаха във страх достойните царе,
но виждаш ли? Денят угасва и стъмнява
пламтящо залезно море.

Простря се тишина над сумрака навъсен,
в мъглата бурята невидима трепти
и млъкна всичко... Трепери пред гибелта си
и жребият си чакай ти!

---

[0] Напечатано в „Сын отчества“, 1815, № 25-26.
Стихотворението се отнася към началото на „стоте дни“. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.